

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новачтва

“HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Видав Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:

пл. сен. **Леся Храплива**

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A

New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина

на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“PLAST” Inc.

140-142 Second Avenue

New York 3, N. Y.

З М І Є Т :

ДРОТ говорить	1
Що розказував камінний лев	3
Наш Владика	8
Що таке „екслібрис”	12
Що пише Очайдушок-Читанчик	14
Як жабки трохи не посварилися	15

ВІТАЮ ТЕБЕ З ІМЕНИНАМИ!

В місяці листопаді припадають іменини:	12. Зеновії, Зеновія
3. листопада — Іларіона	13. Стахія
5. Якова, Славомира	14. Косми і Дам'яна
6. Арети, Всеволода	19. Павла
7. Маркіяна	21. Михайла (Михася)
8. Дмитрія	24. Віктора
9. Нестора	25. Йосафата
10. Неонілі (Нелі, Нілі)	26. Івана
11. Анастазії (Насті)	27. Пилипа
	29. Матвія

Увага!

Увага!

ВСІ ПЕРЕДПЛАТИ ТА ДАТКИ

НА

«ГОТУЙСЬ»

ПРОСИМО ПЕРЕСИЛАТИ

НА АДРЕСУ:

„PLAST”, Inc.

140-142 2nd Ave

NEW YORK 3, N. Y.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 5 (60)

Листопад

1960

У домівці, на долівці,
Спочивають по мандрівці
Новаки, а їх багато;
Цей бо день — неначе свято.
Стіни листям прикрасили
І співають, скільки сили!
У вікні там гладить вус
Листопад-Усусус.

Повернувшись з змагу того,
Де здобули перемогу,
Як Стрільці, що то у Львові
Бились в дні листопадові,
Мов у цю велику днину,
Кожний з них прип'яв калину.
Гладить радий сивий вус
Листопад-Усусус.

І складають всі присягу:
Не схилити свого стягу,
Як колись Стрільці, так нині
Знов служити Україні,
Хай у заграві багряній
Даряж воля знов настане!
Усміхнувся до малят
Невмирущий Листопад.

Л. Хр.

ДРОТ ГОВОРИТЬ

Професор Доктор Олександр Тисовський, що його в Пласті називають ДРОТ, Основоположник Пласту, пише нам:

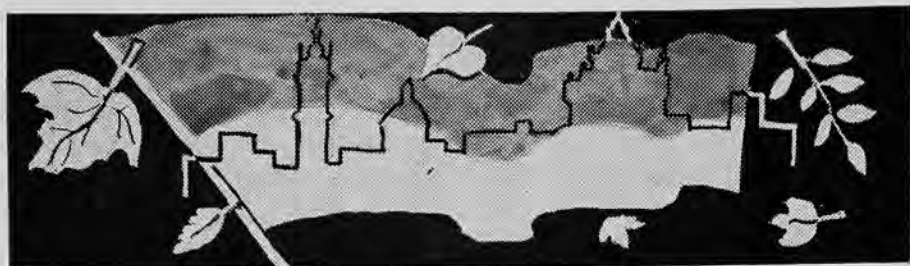
Дорогий (не так „дорогий”, як) Любий Журнальчику „Готуйсь”!
Довго, знаєш, роздумував я, куди то писати подяку за пам'ять про мене тим щогорічним (по правді: щорічним) таборовикам, що мені писали, малювали, прикрашували й підписували, навіть на березовій корі, привіти з різних кінців американського континенту. А тут, як на заклик, прибув Ти особисто до мене, дослівно впав з неба. Так мабуть найкраще власне Тобі вдасться наздїгнати кожне з тих „бїжинїжків”, що з табору, ніби з-під одного шатра, ніби одним гуртом, ніби одним пером пишуть „лист до султана”, висилають, і розбігаються на чотири вітри. Якже то їм відписувати, куди адресувати? Отже будь ласка, якщо можливо, перекажи їм, тим Новачкам „Калинового Хутора” з Іст Четгем (біля Нью Йорку, ЗДА), тим „Квітам з України” на „Зеленому Клині” з Українського Парку в Манїтобі (Канада) та їхнім Командам, але ще теж Команді й Учасницям Вишкільного Табору Юначок Кадри Пластових Виховниць „Кадра Веде”, з Лексінгтон, Нью Йорк, Юнацькому й Новацькому Таборам в Колорадо, ЗДА, Команді й Юначкам Першого (піонерського) Табору „Євшан Зілля” в Саскатуні (Канада), Команді й Юначкам табору „Шляхами Канади” (Монтреаль, Канада), Командантці й Юначкам табору „Над річкою берїжком”, XII Куреня ім. О. Телїги з „Пластової Січі” у Грефтоні (Онтеріо, Канада) — усім передай мою радісну подяку й признання за таке щире плекання пластової дружби.

Незвичайно пильно, Любий „Готуйсь”, прочитую кожду Твою появу, від обкладинки до обкладинки й цікавлюся навіть кожним виписаним там прїзвищем новачки чи новака. Багато тих прїзвищ знайомі мені здавна колись, збережені в пам'яті з різних часів. Бажалося би привітати тих новацьких Татів і Мамів і пригадати їм і собі, звідкіля то ми знайомі.

А Тобі, Журнальчику, дуже щиро бажаю, щоб жертводавці (хай би їх Тобі було щораз більше!) не переставали розуміти, що Твоя правильно поява, Твоє, так сказати б життя, має дуже велике значіння для майбутнього нашої української спільноти. Отже на „Многая Літа” Тобі, „Готуйсь”!

Твій ДРОТ

„Готуйсь” щиро дякує Нашому Основоположникові за теплі слова й бажання, і радо виконує його прохання — переказати всім численим таборовикам його подяку!

Сестричка Леся

ЩО РОЗКАЗУВАВ КАМІННИЙ ЛЕВ

— Ну да!¹⁾ — закінчив навчання у четвертій класі десятирічки²⁾ вчитель Єгор Соломонович. — На завтра вивчити „урок” про жовтневу революцію³⁾ на відмінно⁴⁾! Не інакше, як на відмінно! Таж недаром викликала вас школа з Калуги⁵⁾ на змагання по вивченні жовтневої революції! А переможцеві припаде

1) Діється це тепер, коли в Україні панують москалі-большевики. Вони насилають в українські школи багато вчителів-москалів.

2) Десятирічка — народня й середня школа разом. Навчання в ній триває десять років.

3) Жовтнева революція — підняли її большевики у місяці жовтні 1917 року, повалюючи панування московських царів. Тоді й Україна змагалася за свою незалежність від Московщини, але коли большевики лиш трохи скріпилися, загарбали знов Україну та поневолюють її ще гірше, як колись царі.

4) Відмінно — найвища оцінка в большевицьких школах.

5) Калуга — місто в Московщині над річкою Окою.

червоний прапор⁶⁾). Щоб ви мені всі, до одного!.. — і загрозово блиснув скельцями окулярів.

Ромко з першої лавки переморгнувся з Левком з третьої в сусідньому ряді і, ніби ніщо не сталося, почали пильно складати книжки та зошити.

На вулиці падали з дерев всуміш: золоте листя та гладенькі, блискучі каштани. Хлопці розбіглися збирати їх та незабаром під школою закипіла справжня каштанова війна. Звичайно, ніхто з поцілених не обурювався, аж поки чийсь каштан не вдарився просто об чоло піонера Грішки. А з Грішкою небезпечно було зачіпатися, бо перше: він міг донести вчителю. А йому, москалеві, вчитель найбільше вірив. А друге: Грішка мав немилосердно тверді та важкі кулаки і розбивав ними залюбки всіх кругом себе.

Так і на цей раз, почувши удар каштана, Грішка скипів та став

6) Червоний прапор — большевицький прапор.

товкти своїми кулаками першого, хто попався йому під руки. А попався худенький, білявий Володько, що минулого літа приїхав з мамою з Луцька⁷⁾. Його батька вбили большевики, коли воював у загоні Української Повстанської Армії⁸⁾, а матір і Володька шукали, щоб вивезти на Сибір⁹⁾. То вони втікли аж до Львова¹⁰⁾, бо в великому місті завжди легше переховатися. І Володько був завжди тихий та мирний, як у клясі, так і поміж товаришами при забаві.

Коли отже Ромко та Левко помітили, що Грішка накинувся на Володька, переморгнулися миттю, і вже Ромко так зручно підставив ногу Гріші, що той повалився, як довгий, на пішход, а Левко тягнув Володька за собою у найближчу браму. І не стямився Володько, як вели його крізь якісь коридори, подвір'я, завулки, аж червоні та задихані спинилися на якійсь площі. Володько ще ніколи її не бачив.

7) **Луцьк** — місто на Волині, давня столиця українських волинських князів.

8) **Українська Повстанська Армія** — таємне українське військо, що боролось за визволення України від большевиків після другої світової війни.

9) **Сибір** — країна на півночі Азії, куди большевики засилають своїх в'язнів на важкі роботи.

10) **Львів** — столиця Західної України. Побудував його понад 700 років тому галицький король Данило для свого сина князя Лева. Золотий лев на синьому полі — знам'я Львова.

— Де я? — спитав з острахом.

— Де? — засміявся Ромко. — У Львові, а де ж би?! Хай тебе тепер Грішка шукає! Львівські „шибеники“ знають усі кутки в місті, та ще — як боронити свого від того кацапуги¹¹⁾!

Левко подав Володькові не дуже то чисту хусточку:

— Маєш, повитирай собі лице, бо він таки пустив тобі кров з носа! І замкни торбу, а то книжки розгубиш, якщо вже котрої не загубив!

Володько все ще стояв зніяковілий і не міг собі дати ради з книжками, що виховувалися з рук, з хусточкою та з носом. Був такий розгублений, що Ромкові стало його нараз дуже жаль:

— Слухай, ти свій хлопець! Ти хотів би всюди ходити з нами?

— Хотів би... — відповів нерішено Володько.

— То сьогодні підеш з нами послухати, що Лев розказує!

— Який це лев? — не вірив ухам Володько.

— А той, що на ринку під рапушею. Знаєш? — пояснив Ромко. — Тільки ти нікому про це не розказуй!

— Як же він може говорити? — допитувався Володько, непевний, чи бува з нього не жартують. — Ти вже чув коли, як він говорить?..

11) **Кацап** — погірдлива назва москаля.

— Чути — не чув, — трохи зніяковів Ромко, — тільки бабуся розказувала вчора, що сьогодні перше листопада¹²⁾. Зідхала, що колись цей день вшановував цілий український Львів. — А тепер — хіба лиш камінний лев під ратушею міг би розказати про це вам, дітям, — сказала, — так, щоб його за те не покарали большевики...

— Так казала? — недовіряв Володько.

— Казала! А моя бабуся завжди говорить правду! То ми й домовилися з Левком. Зійдемося під левом, коли стемніє. Прийдеш?

— Прийду, хіба що мама пішлють стояти в чергу за хлібом¹³⁾. Та ще ця революція на відмінно — бідкався Володько.

— Пхї! — засвистів Ромко. — Хай собі москалики в Калузі задержать свій прапор!

— А коли схочеш, я позичу тобі нашу книжку про Січових

12) Тут ідеться про річницю першого листопада 1918 року, коли-то українці перебрали владу у Львові від австрійців. Австрія програла була війну, а була небезпека, що Львів, а з ним і цілу Галичину захоплять поляки. Тому нашвидку зайняли українці Львів та встановили в цій Галичині Західно-Українську Народню Республіку. Цей день пам'ятає кожний українець, але москалі-большевики, звичайно, нерадо згадують про нього.

13) І досі ще під большевиками нема досить харчів; щоб купити хліб, треба ждати довго в черзі під крамницею.

Стрільців! — майже прошепотів Левко.

**
*

Прийшли всі три, коли стемніло і ринок опустів. Мовчки й повагом видряпалися на підмурівок та припали вухами до голови, до шиї, до спини лева. Було тихо, тільки вітер обкидав статую жмутками пожовклого листя. Хлопці напружено вслухалися, і враз... Вони переглянулися. Кожний почув глухий голос десь із глибини, але ще боявся повірити. Та ні, це таки промовляв до них камінний лев, одвічне знам'я міста Львова...

— Вечір сьогодні такий, що хочеться згадати, що бачив я точно сорок два роки тому. Був такий же осінній сумерк у місті. Вулицями проходили австрійські вояки, та не так самопевно, як колись бувало. Всі вже знали, що війна кінчається та кожний лиш міркував, як би йому швидше дістатися додому. Всі

знали, що Львів вже не буде належати до Австрії. Щось говорилося, що займуть його поляки, бо вони завжди зазіхали на моє місто. Та я не лиш слухав, що люди говорили. Я мав своїх вірних приятелів, львівських горобців, що розказували мені все, що діялося в місті. Того вечора розказували вони, що недалеко звідсіля, в Народному Домі засів полковник Дмитро Вітовський¹⁴⁾ зі своїми старшинами та радять про якесь велике діло. А студенти стоять на сторожі при вході та кононебудь туди не впускають! Слухав я та гірко жалував, що я камінний, а то ніяка сила не вдержала б мене, щоб не піти й собі туди та не поглянути, що там діється.

А коли зовсім стемніло, горобці принесли вістки, що з Народного Дому розходяться на всі сторони озброєні українські відділи. — Щось буде! Щось буде! — цвірінькали вони мені над головою. А я слухав та думав, що воно буде. Чи таке ж українське князівство, як сімсот років тому, в часи мого іменника князя Лева, що для нього побудував його батько, король Данило, це місто? — Час воно, час вже! — думав я. Аж глянь! — якась тінь. Вояк, — бачу. Щось придержує рукою під плащем. Розглянувся на всі боки та прожо-

гом перескочив площу. Саме в час! Бо ось надійшла озброєна австрійська стежа. Вояк заховався за мене. І його не помітили, бо ніч була темна і він здався лиш мою тінню. Коли пройшли, вискочив із-за мене та побіг до бічного входу ратуші. Більше я його вже й не бачив.

Аж коли стало світати, надійшла нова стежа. Ці теж були озброєні та в австрійських одностроях. Тільки на шапках мали синьо-жовті стрічки¹⁵⁾. Виструнчилися в лаву недалеко мене та віддали по-військовому честь, поглядаючи кудись високо...

Цього одного було вже досить, щоб забилося на radoцях моє серце, дарма, що камінне воно. Це ж бо було українське військо на вулицях Львова! Не міг я лиш здогадатися, що таке побачили вони на вежі ратуші, та кому віддавала почесть. А тут горобці порозліталися по дальші новини та нікому було мені про це сказати.

Аж настав ранок і заграва сходячого сонця відбилася в шибках домів, що напроти мене. Ратушева вежа відбилася в вікнах

14) Листопадовий зрив стався так скоро, що ніколи було передягати вояків в нові однострої. А що більшість українських вояків служили до того часу в австрійській армії, то й однострої такі в них залишилися. Аж 4 листопада прибули до Львова Українські Січові Стрільці із сотником Грицем Коссаком; вони мали українські однострої та шапки-мазепинки.

14) Полковник Дмитро Вітовський — командував листопадним зривом.

не раз, а в кожній шибці окремо. І на кожній видно було, що на вежі маяв український синьожовтий прапор. Тоді вгадав я, що ніс так уважно той вояк нічю. І я зрозумів, що хто володіє в ратуші, той володіє і в місті. А чие місто, столиця, той панує і в цілій країні: ціла Галицька Волость¹⁶⁾ була вільна в цю хвилину! Розумієте? — задзвенів голос лева. — Ро-зу-мі-є-те! — видзвонював він лунко.

— Розуміємо! — хотіли відповісти хлопці, та язики завмерли їм в ротах. Бо враз пробудилися, на підмурівці лева серед темної ночі, а годинник на ратуші саме кінчав видзвонювати дванадцятю годину. Над їх же головами стояв озброєний міліціонер¹⁷⁾ та гримав, чого вони вочаються поночі.

— Хіба в вас дому немає, чи що? Де ваші батьки?! Бездомні ви, так у дитбудинок¹⁸⁾ заберемо!

Володько аж пополотнів зі страху, але Ромко бистро схопив обидвох товаришів за руки та відважно промовив:

— Ми, товариш міліціонер, вивчаємо тут історію! У нас соц-

змагання¹⁹⁾ — ось спитайте нашого вчителя! — і вже всі три хлопці погналися вихром в напрямі Руської вулиці. А там знов брамами, провулками...

Міліціонер станув, мов вкопаний. Може це з обурення, а може схопив його за комір каміною лапою львівський лев, щоб свої хлопці могли щасливо добитися додому...

19) Соцзмагання — соціалістичне змагання, що їх большевики влаштовують часто, як для дорослих у різній праці, так і для дітей в науці. Лихо в тому, що примушують силою до участі.

ВШАНОВУЄМО РОКОВИНИ ЛИСТОПАДА

Новачки „Крилаті” із Вінніпегу, Канада, відчитують листа на контрольній точці у листопадовому змагу.

16) Галицька Волость — від міста Галич, що перед Львовом був столицею Західної України. Так називалася вона ще в часи наших, галицьких князів у дванадцятому та тринадцятому сторіччі після Христа.

17) Міліціонер — міський поліціант.

18) Дитбудинок — захист для бездомних дітей, де большевики виховують їх по-своєму.

НАШ ВЛАДИКА

Я дівчинка ще маленька,
Але всі великі
Мені казку розказали
Про того Владику,

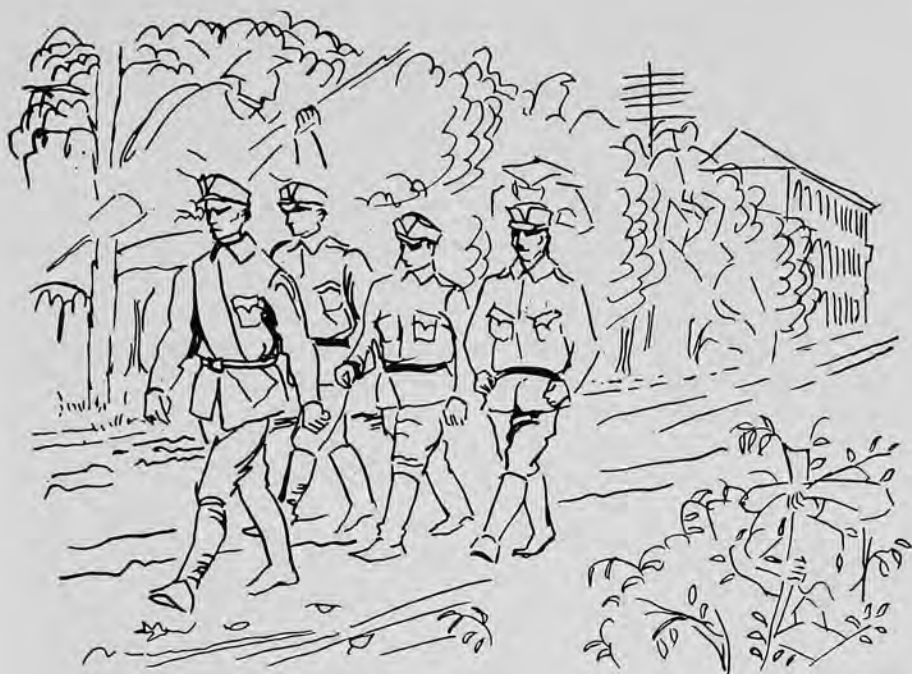
Що колись у Львові княжив
При Юрія храмі,
Всім дари давав багаті
Щедрими руками.

Всім спішив на допомогу,
Сам старенький, кволий...
Його очі добрі, наче
В Святого Миколи.

Може й Він нам буде з неба
Ще святим зоріти,
І до Нього молитися
Прийдуть усі діти!

Прийми Його між святими,
Наш великий Боже,
А тоді Він Україні
Напевно pomoже!

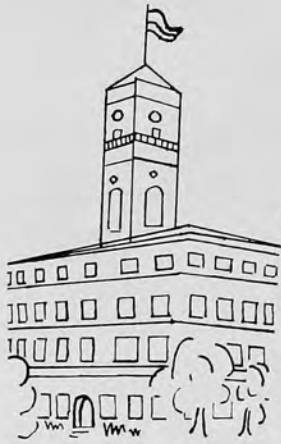
Мал. З. Витанович

Що діялося в місяці листопаді 1918 року в місті Львові, знає кожний новак та новачка. І якраз тут на образку проходить вулицю Львова стежа Українських Січових Стрільців. Та небезпечно в цей час у місті! Ось засілися на них з усіх боків польські вояки, щоб заскочити неждано. Поляків пізнаєте по чотирикутних шапках-рогативках, хоч як старанно вони поховалися. Віднайдіть їх швидко та остережіть Стрільців, поки ще не пізно!

День першого листопада, це також роковини смерті великого українського митрополита, князя Церкви, Андрія Шептицького. Помер Він 16 років тому, в 1944 році в місті Львові. Він не лиш вірно служив все життя Богу, але й допомагав людям, посилав на науку багатьох українських мистців та будував лічни-

ці й школи. Особливо любив Він новацтво та подарував під новацькі оселі свої добра у Підлютому та на Остодорі в горах Карпатах.

Українська Католицька Церква робить тепер старання, щоб Митрополита Андрія зачислити до святих. А все новацтво молиться, щоб так воно сталося.

Прапор —
Flag — die Fahne

Ратуша —
City-hall — das Rathaus

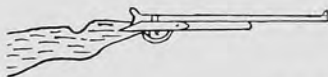
Українські Січові Стрільці
(Усусуси) —
Ukrainian Sitch Riflemen —
Ukrainische Schützen.

Мазепинка —
Mazepa-hat —
die Mazepamütze

Калина —
Snowball — der Schneeball

Кріс —
Rifle — das Gewehr

Журавлі —
Cranes — die Kraniche

Мал. К. Клюфас

„ГОТУЙСЬ” ГОВОРИТЬ ДО СВОЇХ ЧИТАЧІВ

Дорогі мої Читачі!

Ось я вже знов приходжу до Вас на цей місяць, на листопад. У декого з Вас паде тепер поживкле листя з дерев, а в декого, як ось у моїх читачів в Австралії, весна. Вони ж і мають свої табори в час Різдва, бо там тоді літо!

Та чи осінь у Вас в листопаді, чи весна, все таки згадуватимете у дні першого листопада роковини визволення Західної України. Напевно вшануєте цей день святочними сходами, маршем, змагом, Богослуженням за борців листопада, або й якимись добрими ділами. Бо склалася ця подія вже 42 роки тому, але була вона така важна, що й досі пам'ятаємо її.

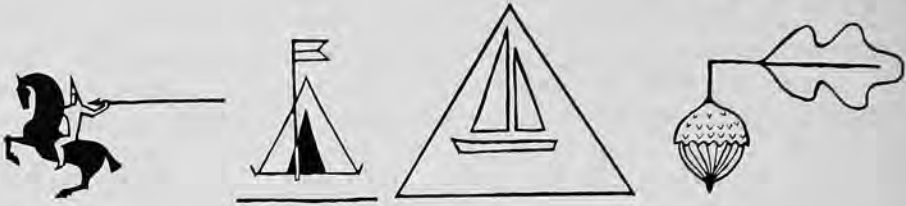
А щоб краще пізнали Ви, що саме склалося в листопаді, сестричка Світляна і Ксеня підбрали для нашого словника і такі слова, що допоможуть Вам все зрозуміти.

Та не забудьте ще однієї речі: це вже незабаром кінчається рік і починається новий, 1961-ий. Я вже писав Вам у жовтневому числі, як влаштуємося на цей рік із передплатами: кожний та кожна з Вас, що належить до новацького роя, складе передплату, два долари і п'ятдесят центів своїй сестричці чи братчикові, а вони вже перешлють її Пластові. І тоді щомісяця я прийду до них, а вони роздадуть Вам мене. Тепер хочу Вам це лиш пригадати, бо знаю, що Ви самі вже теж про це думаете! Ви ж не хотіли б читати непередплаченого журналика, так, як не їли б цукорків, що за них ще не заплатили крамареві в крамниці. Правда?!

Отже я жду Ваших передплат, а Ви ждїть мене, я незабаром знов прийду, бо ж до грудня вже недалеко!

Готуйсь! Ваш „Готуйсь”

ЩО ТАКЕ „ЕКСЛІБРИС”?

Звучить це слово дуже дивно „екс-лібрис”! Правда? Так і видно, що воно не українське! І справді, не українське воно, а латинське. Але вживають його всі народи в цілому культурному світі. „В культурному світі”, це значить, всюди там, де знають писати й читати, де є люди, що пишуть книжки, та люди, що їх читають. Ось в Україні були вже книжки, ну й їх читачі, майже тисячу років тому.

А слово екслібрис, коли його перекласти на українську мову, якраз і значить: „з-поміж книжок”. Дивно, скажете. Воно ж і далі нічого не значить! А ось подумайте, якби найшли Ви книжку з написом „З-поміж книжок Івася”, чи там Василька, чи Юрка. Зараз знали б Ви, що ця книжка Івасева, чи Василькова, чи Юркова.

Так воно й є. „Екслібрис” — це така наліпка на книжці, яка вказує, кому книжка належить. А наліплюється її на внутрішній сторінці верхньої обкладинки.

Щоб знати, чия це книжка, доволі було б власникові лиш підписатися на ній, правда? Але розумні люди так люблять книжки, що хотіли б прикрасити їх якнайвибагливіше. Тому на екслібрисі не лиш ім'я власника, але й образок, який вказує, чим власник найбільше цікавиться. Коли він, наприклад, великий вчений-природник, на екслібрисі будуть книжки, пера, різні звірі, рослини. Коли ж артист — театральні маски і так далі. Великі малярі малюють залюбки екслібриси. Поміж українськими малярами вславився своїми екслібрисами Павло Ковжун.

А тут сестричка Звінка намалювала Вам декілька екслібрисів для новаків. Намалювала навмисне так нескладно, щоб легко могли Ви відмалювати собі їх на малих карточках, поставити свій підпис під ними та вклеїти до кожної книжечки у Вашій домашній книгозбірні.

І на всіх книжках у Вашій гніздовій бібліотеці можете теж наліпити такі екслібриси та підписати назву свого Гнізда.

Правда, це цікаво? Ану — спробуйте!

Дорогий „Готуйсь“!

Вночі на сходинах ми літали на прогулянку до Львова. Нас, маленьких пташків, вороги не завважили. Ми бачили храм святого Юра і Успенську церкву і Високий Замок. Бачили, куди шов на Львів ретельно Богдан Хмельницький і де боролась наша Січові Стрільці.

Ми повернулись швидко і принесли Пташці на пам'ятку один листочок із львівського дерева.

Сховай його добре!

„Ластівочки“

Мал. Р. Баб'юк

Мал. Л. Бакович

ЩО ПИШЕ ОЧАЙДУШОК-ЧИТАНЧИК?

Дороге мос Новацтво!

Знов приношу Вам добру новину. Вже появилася в книгарнях чудова книжечка писана віршем. А називається вона: „Прилетіла зима біла”. А знаєте, хто її написав? Професор Володимир Радзикович, письменник з України. А знаєте, де вона написана та коли? Книжечка ця написана в Україні, в місті Львові, ще тоді, коли Ваші Батьки були такі великі, як Ви тепер. А тут, в Америці, її наново передрукували, щоб і Ви могли її читати.

І справді, ця книжечка пригадає нам правдиву, сніжно-білу зиму в Україні. Замело снігом поля, прикрило стежки, дороги, зайчики ховалися від холоду в м'який, сніговий пух, сарни шукали поживи. Появлялися ще й інші, грізніші звірі, але про це вже самі прочитасте в книжечці. Там вичитасте теж, що робили та як бавилися діти зимовою порою.

Видання книжечки прегарне, міцний папір, чіткий друк, обкладинка розмальована барвами. Тільки глянете на обкладинку, зразу пізнаєте, хто її малював! Сестричка Ніна! — правда? — Ви добре вгадали! Хто ж так гарно вмiє малювати усміхнені або зажурені личка? Або сонечко, що виглядає з-поза хмар?! Хто так гарно малює довгі косоньки, заспаних зайчиків та білок? Хто? — Сестричка Ніна Мудрик-Мриц. Хто пильно читає „Готуйсь”, той добре знає її малюнки, бо вони прикрашують кожне його число.

Купіть цю книжечку, принесіть її у Ваші новацькі домівки та у свої дома. А коли Ваші товариші мають іменини чи уродини — обдаруйте їх цією книжечкою! Бо Ви знаєте, що добра книжка — найкращий і найвірніший Ваш приятель!

Готуйсь!

Ваш Очайдушок-Читанчик

ПОЇЗД

Ой, і врадувались діти!
(Бовдур теж хотів глядіти!)

Дядько з міста їм привіз
Ніби справжній паровіз.

Він помчав зі свистом бистро
Крізь тунель (цей — попід
[крісло),

Під столом спинився знову,
Там бо станція вузлова.

Там інспектор — бурий кіт
Перевірив все, як слід.

Перевірив і обслухав
Мотор, колеса обнюхав,

І повагом проказав:
„Можна вже рушати! Мя-яв!“

І поїхав поїзд далі.
Хлопці тільки споглядали.

Аж приїхав на поріг...
Далі їхати не міг.

І.С.

Мал. І. Стецьків

ЯК ЖАБКИ ТРОХИ НЕ ПОСВАРИЛИСЯ

За площею, де відбуваються
спортові змагання, є потічок. Бі-
ля потічка ростуть кущики. Під
кущиками живуть жабки.

Одна називається „Зеленуха“,
гарна, струнка жабка, що має
довгі ноги. Друга „Трав'януха“,
грубенька, але сильна. Я часто
приходжу до них на розмови.
Приємні жабки. Часом поспіває-
мо та разом ходимо на прогу-
лянки.

Одного разу, після спортових
змагань, мої приятельки спере-
чались.

— От добре, що прийшов Вуй-
ко Квак. Хай він скаже, чия
правда. — Так почала жабка Зе-
ленуха. — Ми, зелені жабки,
кращі спортсменці, як посестри,
жабки Трав'янухи. Ми краще
скачемо, як вони, товстухи. От
недавно люди робили змагання
між жабками. Одна наша зна-
йома, з нашого роду, — Зелену-
ха скочила в довжину 13 стіп
і 5 цалів, тобто 4 метри і 65 цен-
тиметрів, або добрих 6 кроків до-
рослої людини. Чи хто з вас, жа-
бок-Трав'янух, зможе так дале-
ко скочити? Ніколи! Навіть най-
кращі спортсменці, люди нас не пе-
ревищили.

Жабка Трав'януха була невдо-
волена, що її рід назвали товсту-
хами, і каже:

— Не хваліся посестро! Прав-
да, ви маєте довші ноги, як ми.

Ви живете близько води й навчилися скакати з берега далеко в воду. Ми, жабки, що живемо в траві, сильніші й витриваліші, ніж ви. Чи пригадуєте, як були перегони жабок? Одна жабка з нашого, а не вашого роду, проскакала 75 миль за п'ять днів. Це значить, зробила довшу дорогу, як з Філядельфії до Нью-арку, або пів дороги від Клівленду до Пітсбургу. Чи ви, Зеленухи, такі сильні, щоб так далеко поскакати? Ні!

Одна жабка перед другою хвалилася своїм родом та своїми здібностями. Я вже боявся, що посваряться, і сказав їм таке: — Дорогі жабки! Кожен рід жабок гарний і має свої прикмети, залежні від способу їх життя. Одні добре скачуть, другі дуже сильні, бо весь час шукають поживи в траві, інші вміють лазити по деревах, прегарно співають, „кумкають“. Та головне те, що всі жабки дуже пожиточні. Нікому ніколи жабки не зробили ніякої шкоди. Треба сміяти-

ся з того, що люди кажуть, ніби від жаб дістають бородавки. Жабки живляться комахами, що нищать господарські рослини в садку, городі, або на полі.

— Раджу вам не займатися перегонами; це не ваше діло. Жийте між собою дружньо, в згоді та старайтеся, щоб люди вас краще пізнали, більше шанували за ваше корисне життя та не наговорювали на вас всяких небилиць.

Жабки подали собі лапки й дякували мені за пораду. Ми ще довго розмовляли, потім заспівали:

Кум, кума, я з Дніпра.

Кум, кума, я з Дністра.

А де твій кум? — На Дону.

А твій де? Потонув.

Нум плакати! Нум,

Нум, нум, нум, нум!

Вуйко Квак

Мал. Х. Зелінська

Я йду платити передплату на „Готуйсь“.

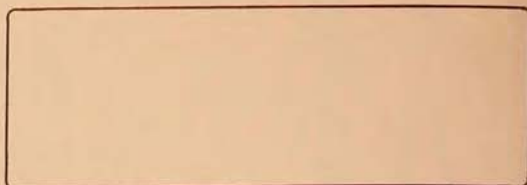
Як знаєте, Читачі „Готуйсь”, багато звірів у наших лісах заси­пляє на зиму, щоб так перетривати холод та недостачу поживи. Се­стичка Рома намалювала нам цей малюночок, як то звірі примісти­лися на цю довгу ніч. А ви добре йому пригляньтесь та напишіть, що це за звірі сплять та як кожний з них забезпечився. Напишіть таке маленьке оповіданнячко, чи може навіть . . . вірши­к про те, що на цьому образку. „Готуйсь” жде цих дописів!

From:

„P L A S T”, I n c.
140-142 2nd Ave
New York 3, N. Y.

To:

ШАХОВИЙ КОНИК

		ША					
				КИ			
	НУП					ВА	
У			ТЕ				
			ІН				НО
	КРА			РІД	СЬКІ		
		НУ				ВУ	
				МО			

Певно багато з Вас грає в шахи. Ті знають, як посувати шахового коника. А тим, що не знають, пояснимо: коник „скаче” на одну кратку вперед і одну вбік. Коли так будете відчитувати за чергою склади, що на нашій шахівниці, побачите, що тут написано! Спробуйте!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

ТРАВЕНЬ, ч. 1 (56).

Новаків у Славковому рої було 8, а Славко мав 12 образків звірят.

ЧЕРВЕНЬ, ч. 2 (57).

На цьому образку бачите, як братчик поставив у лави Ярка і Бориса, так, щоб одначе в кожній лаві залишилося тільки по п'ять новаків.

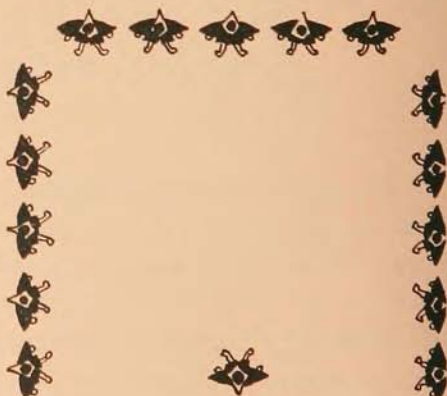
**

Лярисі будуть потрібні в таборі:

однострій, наплечник, гребінь, ножиці, лямпочка, щіточка до зубів, вишита подушчинка, купелевий одяг (плавці).

Непотрібні в таборі:

телефон, кіт, святочна суконка, килимик, намисто, вистушці-балетки, парасоль.

Мал. І. Стецьків